

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa R. J.

przeciwko [...] Towarzystwo Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej [...] w W.

o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe i odszkodowanie z tytułu dyskryminacji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Společnych i Spraw Publicznych w dniu 4 czerwca 2013 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt III APa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 7 września 2012 r. Zarzucono naruszenie: 1) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i w związku z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., 2) 233 § 2 k.p.c. w związku art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., 3) art. 233 § 2 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. oraz w związku z art. 98 k.p.c. w związku z art. 103 § 1 i 2 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7 oraz § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., 4) art. 231 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., 5) art. 6 k.c. w związku z art.

3 k.p.c. i art. 233 zdanie 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

W ocenie skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona. Stwierdzono bowiem, że „zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powoływanie się przez stronę skarżącą na zarzut braku merytorycznego stanowiska sądu drugiej instancji w odniesieniu do większości zgłoszonych w apelacji zarzutów, jest takim naruszeniem przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy. W tej bowiem sytuacji, zaskarżone orzeczenie stwarza jedynie pozory przeprowadzenia kontroli instancyjnej przez Sąd drugiej instancji oraz uzasadnia powoływany w niniejszej sprawie zarzut skargi kasacyjnej naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i w związku z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., gdyż nie zawiera ono należytego ustosunkowania się do granic zaskarżenia wyroku i tym samym podstawy rozstrzygnięcia (postanowienie SN z 5 czerwca 2002 r., II CKN 748/00, Legalis oraz wyrok SN z 24 kwietnia 2008 r., IV CSK 48/08, Legalis)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi

oraz podać argumenty na poparcie tego twierdzenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący winien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, niepubl.; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl. i orzeczenia tam powołane).

Cała skarga opiera się w istocie na polemice z ustaleniami faktycznymi i ich oceną prawną dokonaną przez Sąd Apelacyjny. Sąd ten uznał, że decyzja o kontaktach ze spółką w trakcie urlopu była podjęta przez powódkę i nie uznano tego za pracę, za którą należy się dodatkowe wynagrodzenia. To samo stwierdzono w kwestii dodatkowego wynagrodzenia za pracę w czasie wyjazdów integracyjnych, zagranicznych oraz podczas szkoleń.

W wyroku Sądu Najwyższego z 8 maja 2000 r., V CKN 36/00, LEX nr 269797, stwierdzono, że gdy uzasadnienie podstawy kasacyjnej stanowi w istocie polemikę z wywodami Sądu Apelacyjnego, nie zawiera zaś racjonalnych argumentów podważających trafność zaskarżonego orzeczenia, Sąd Najwyższy kasację oddala (art. 393¹² k.p.c.).

Zupełnie niezrozumiałe jest z kolei żądanie domagania się zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego w wysokości czterokrotnej stawki minimalnej. W tym przypadku wystarczy przypomnieć, że nie spełnia wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powołanie się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona bez jakiegokolwiek motywacji takiego twierdzenia (postanowienie SN z 17 sierpnia 2007 r., I UK 125/07, niepubl.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji postanowienia.